

den baade paa Lømmer og Metaller, det utilraadeligt for Tiden at gaa videre, naar der ikke samtidigt gives Statskassen et forsvarligt Bederlag. At det vilde være særdeles ønskeligt at faae tilveiebragt Udvei til et saadant Bederlag, erkjendes ogsaa af de førstnævnte Medlemmer af Flertallet, om de end ikke anse det for uundgaelig nødvendigt; men med denne fælles Opfattelse har Flertallet i bets Helhed ikke kunnet Andet end hefte sit Blif paa, hvor nær det ligger at komme tilbage paa den Forhøielse af Brændevinsafgiften, hvorom der, som anført i 1871, i Hovedsagen var fuldstændig Enighed imellem begge Rigsdagens Afdelinger og Regjeringen, uden at der senere er indtruffet Noget, som kunde gjøre Forhøielsen mindre tilraadelig nu end den Gang. I sig selv maa det uden Tvivl anses som det Naturlige, ligesom det ogsaa tidligere har været det Sædvanlige, at man, naar der foretages en omfattende Revision af Toldtarifen, ogsaa tager Brændevinsafgiften med under Betragtning, og det maa erindres, at efter den Beregning, der blev lagt til Grund, da den nuværende Brændevinsafgift paabødes, var det Tanken, at denne skulde udgjøre netop 6 Sk. pr. Pot, medens det maa antages, at de Fremskridt, der siden den Tid ere blevene gjorte i Brændevinsfabrikationen, have havt til Følge, at Afgiften i Virkeligheden kun kan regnes at blive udredet med netpe 4½ Sk. pr. Pot. Naar derfor Rarrumsafgiften, saaledes som det i 1871 paatænktes, forhøies saaledes, at der under den nu brugelige Fabrikationsmaade kan ventes inddraget i Stat 6 β for hver Pot Brændevin, der fabrikeres, hvilket efter de Rigsdagen i 1871 forelagte Beregninger maa antages omtrent at ville blive Tilfældet, naar Rarrumsafgiften, i Stedet for at den nu er 1 Rd., ansættes til 2 Kroner 75 Ore, vil Følgen egentlig kun blive den, at netop den Beskatning af Brændevinen bliver til Virkelighed, som allerede den gjældende Lovgivning har villet skulle finde Sted. At dette sker, maa nu Flertallet, fra enhver Side betragtet, anse for rigtigt og anbefaleligt, og det har derfor, særligt med den Udsigt, der efter det Ovenførte aabner sig til ved en saadan Omregulering af Brændevinsafgiften nu at kunne opnaa vigtige Fordele af en ganske anden Betydning end den, om hvilke der i 1871 var Spørgsmaal, ikke kunnet unblade at komme frem med Forslag om denne Tankes Gjennemførelse.

Fastsættes Brændevinsafgiften til den her omtalte Størrelse, kan det vel antages, at derved vil indvindes en Merindtægt af omtrent 600,000 Rd. aarlig, og med en saadan Merindtægt vil det da ikke blot være uden al Betænkelighed ved Frigjørelse af alle de omtalte Raastoffer at indføre, hvad Flertallet efter sin Opfattelse maa anse som en virkelig principiel Forbedring i vort hele Toldsystem, men det maa erkjendes, at derved tillige aabnes Muligheden for endnu andre, i sig selv mindre vigtige Toldkempelser, som dog kunne an-

tages at ville blive modtagne som et Gode af Befolkningen. I denne Henseende forekommer det nu Flertallet, at Tanken naturligt maa henvende sig paa en Smøbekommen af det i Folkethinget udtalte Ønske om en Nedfattelse af Kaffeetolden, saa meget mere, som man, hvis der overhovedet var nogen Anledning til at søge den ringe Fordyrelse af Brændevinen, der kan antages at ville blive Følgen af det fremsatte Forslag, godgjort ved et direkte Bederlag til den brændevinsdrikkende Del af Befolkningen, neppe kunde tænke sig et mere passende Bederlag end netop en Formindskelse af Kaffeprisen. Ser man imidlertid hen til de store Fluktuationer, der altid finde Sted i Markedspriserne paa Kaffen, turde det være klart, at en Nedfattelse af Tolden paa denne Artikel, som skal kunne være Brugerne til nogen virkelig Nytte, ikke maa være ganske ubetydelig. Man har ment, at det ikke vil have nogen stor Interesse at røre ved Kaffeetolden, naar man ikke ved Nedfattelse kan gaa ned til det Halve af, hvad den nu er. Herved vil der ganske vist gaa bort en betydelig Del (jikkert over $\frac{2}{5}$) af, hvad der ved Brændevinsafgiftens Forhøielse vil blive indvundet; men efter Flertallets Skjøn vilde dette dog uden nogen virkelig Fare kunne indvømmes, og Lettelsen vilde da have en Betydning, som man ikke kan tillægge en mindre Nedfattelse.

Efter disse Bemærkninger om de Spørgsmaal, som Flertallet ved denne Sags Behandling har maattet anse som Hovedpunkterne, skal det gaa over til, følgende Ordene i Lovudkastet, at omtale de forfjellige andre Punkter, med Hensyn til hvilke det har fundet Grund til at stille Endringsforslag.

Under Nr. 25 i Lovudkastets Tarif er der foreslaaet en Nedfattelse af Tolden paa Fjær og Dun fra 5 β (10 Ore) til 6 Ore, som kan antages at ville give Statskassen et aarligt Tab af c. 5,300 Rd. og som Flertallet, naar henses til, at Prisen paa ordinære Fjær vel omtrent er 72 β Pundet og paa Dun meget høiere, tvivler om, at der er tilstrækkelig Anledning til. Sæller ikke har man, og deri har Mindretallet været enigt, kunnet skjønne, at der var fyldestgjørende Grund til at nedsette den nuværende i Udvalgets Dine ingenlunde særdeles høie Told af 16 β pr. Rd. paa de under Nr. 31 nævnte Galanterivarer og de andre dermed i Klasse staaende Artikler, der for Størstedelen maa anses som Luxusartikler.

Forhøies Brændevinsafgiften, tror man, at dette naturligvis bør medføre en Forhøielse af Tolden paa Fjær (Nr. 33), som efter de Udvalget meddelte Oplysninger passende menes at burde fastsættes til 16 Ore pr. Rd.

Tolden paa Klaviaturinstrumenter, der under Nr. 48 er foreslaaet nedfat fra 10 pCt. til 5 pCt. af Værdien, vilde Flertallet af Hensyn til den indenlandske Instrumentfabrikation helst lade forblive uforandret.